

ακροβατώντας

Μειοψηφίες και πλειοψηφίες

Η κυβερνητική προπαγάνδα στην προσπάθειά της να ακυρώσει τις αντιδράσεις της πανεπιστημιακής κοινότητας (διδασκικού προσωπικού και φοιτητών) συχνά-πυκνά αναφέρεται στις μειοψηφίες οι οποίες «υποκινούν τις ταραχές στα Πανεπιστήμια σήμερα, στα Γυμνάσια και Λυκεία χθες». Δεν πρόκειται για εφεύρημα των σημερινών κυβερνώντων, είναι μια παραδοσιακή τακτική αυτή η οποία ακολουθείται χρόνια και δεν περιορίζεται μόνο στις συγκεκριμένες κινητοποιήσεις. Η μέθοδος αυτή ακολουθείται, είτε απεργούν οι δημόσιοι υπάλληλοι είτε κινητοποιούνται οι απολυμένοι συμβασιούχοι είτε εξεγείρονται οι νέοι.

Οσο παράδοξο και αν ηχεί, κάποιες φορές μπορεί να είναι και έτσι. Μπορεί δηλαδή να μην είναι οι πλειοψηφίες εκείνες που αποφασίζουν κάποιες κινητοποιήσεις. Ωστόσο, το ίδιο παράδοξο μπορεί να ακούγεται και κάτι άλλο. Πως οι λιγότεροι είναι αυτοί που ευαισθητοποιούνται πάντα και αν κάποιος περίμενε από τις πλειοψηφίες να αντιδράσουν θα έπρεπε λογικά να περιμένει πολύ. Και ιστορικά αν το παρατηρήσει κάποιος, οι μειοψηφίες είναι πάντα αυτές που δημιουργήσαν γεγονότα, προκάλεσαν εξεγέρσεις, μπήκαν μπροστά σε αγώνες τα αποτελέσματα των οποίων καρπώθηκαν εκ των υστέρων όλοι, ακόμα και αυτοί που παρακολουθούσαν από τον καναπέ! Να αναφερθούμε στην εξέγερση του Πολυτεχνείου; Περιττό είναι, όλοι τα γνωρίζουν...

Ακόμα και αν σήμερα, λοιπόν, οι εξεγερμένοι φοιτητές είναι λιγότεροι από εκείνους που συνολικά έχουν αυτή την ιδιότητα, αυτό μικρή σημασία έχει. Εκείνο που έχει μεγαλύτερη, είναι πως οι εξεγερμένοι δείχνουν μεγαλύτερα ανταντακλαστικά για όσα κάποιος προσπαθούν να επιβάλουν σ' αυτούς. Αλλωστε, αν οι «πλειοψηφίες» διαφωνούν με τις κινητοποιήσεις, γιατί άραγε δεν κατεβαίνουν στους δρόμους;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗΣ pantelak@enet.gr